Ще в горах Болдиних крізь сон
Дрімають келії чернечі,
Дзвіниці Троїцької плечі
Орнаментують злами грон.
І тиша сіється снігами,
В ярах навколюшки стає,
І навшпиньках іде за нами,
Й шепоче тихо про своє…
Ось тут, мов дим, пливли з долин
Десенські піняві тумани,
Інтимних далів рух і плин,
Завіса вічної омани.
…Убори скинуто з полів,
Діброви золото вдягають.

О, не злічити тих голів
Спустошеного війська-гаю!
О, не злічити тих змагань,
Ракет небесного намету,
Що осінь, костяна яга,
Влучила в пісню кулемета…
О, не злічити тих офір —
Смертей одважних і веселих,
Коли на іскру били зір
Кресалодухі, горді зела!..
Отут. Мов дим. І монастир
Забув криваву січу й змову
І в сніг, мов древній богатир,
Встромив печаль свою зимову.
Зима – снігурка срібнокоса.
Який разючий сонця блиск.
Вітрець кришталь сніжини носить
Й кладе на білий обеліск…
Любов загасла, встала шана.

Минули страдницькі годи,
І поржавів вінок бляшаний…
О, я ходив тут молодий,
Із серцем радісно-тривожним,
Ловив прийдешніх кланів тінь
І з кожним роком, роком кожним
Втрачав огонь ясних хотінь.

Та осінь – прозоріння ясне:
Через сніги, дуби столітні —
Не зрушить з варти і не засне
Рук мозолястих твір новітній!
Залізні ферми в дуг систему,
Злютований склепінням зміст,
Дзвінким єднанням ранить тему
Через Десну потужний міст.

Ще в горах Болдиних крізь сон
Дрімають келії чернечі,
Дзвініці Троїцької плечі
Орнаментують злами грон…
Проте – даремно. Вік одмер,
Сковзнув печерою і тінню
Застиг в улозі. А тепер —
І брость, і парості, й хотіння
Під білим шаром цих снігів,
Мов корінь дуба чи вільхи —
Дрімають чуло та нервово.
І не народжене ще слово
Уже зростає, вже дзвенить,
Уже в обіймах всесвіт тулить…
Які ж незаймані вони,
Як легко про віки забули!
І, дивлячись на цих дівчаток,
Що в сніжки грають, хочеш брать

Руками сніг, на кулі м’яти:
– Не ждіть від нас тепер добра!
В чоло!
За комір!
Просто в скроню! —
І сміх лунає без кінця…
Горять намучені долоні,
Блищать роз’ятрені серця!
Серця палають, як походні:
– За комір!
В скроню!
У чоло! —
Набоєм вчора прогуло,
Й любовно встало вже Сьогодні.
Й любовно запалило ватру
Снаги, змагання та хотінь.
Ось поміж круч блукає тінь
Передчуття палкого Завтра…
Зростає радісна земля
Моїх дідів – моїх онуків,
І сніг бере в гарячі руки,
І зір у далечінь встромля…
Зима – снігурка срібнокоса,
Який разючий сонця блиск!
Вітрець кришталь сніжини носить
Й кладе на мудрий обеліск.